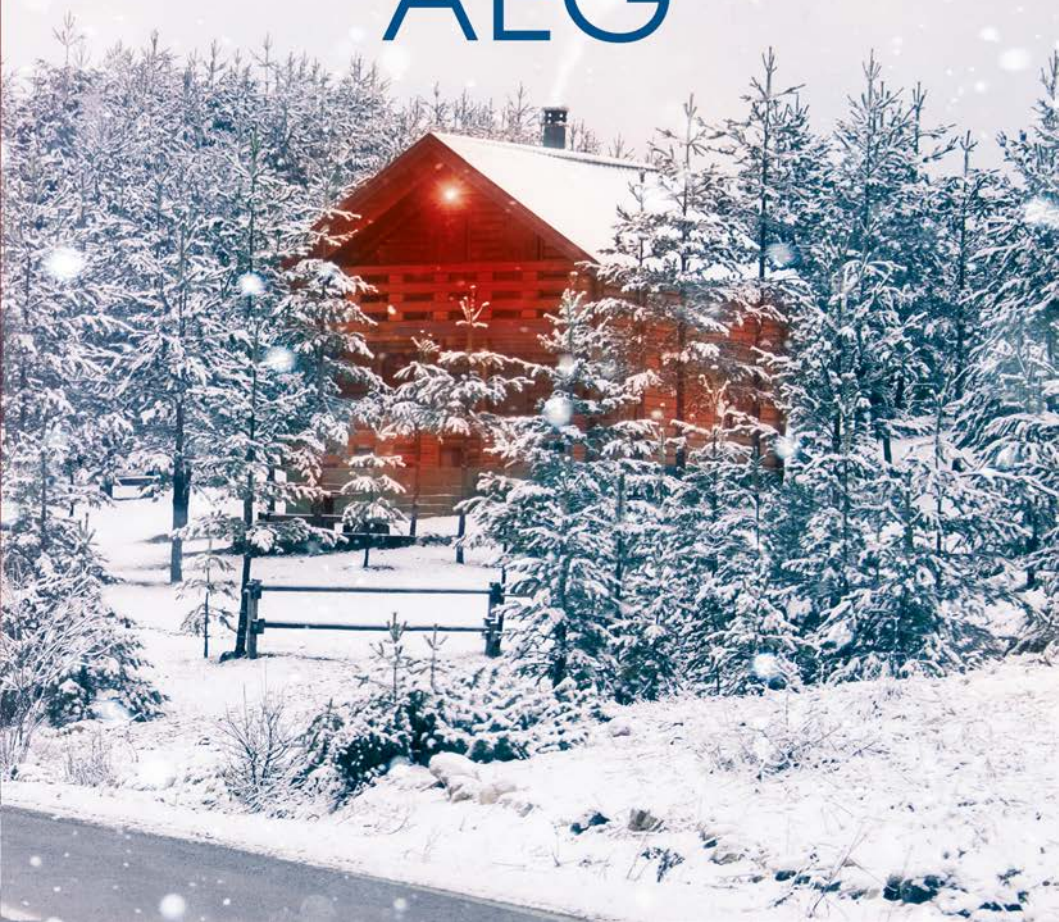

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

IMEDE
AEG

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Season of Wonder
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Liina Biene
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2018 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04425123
ISBN 978-9949-87-074-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Carlyle naermise, jalutuskäikude ja rõõmu eest.

Sind armastatakse väga!

1

„SEE ON NII NÕME. Miks me peame siin sind ootama? Oleksime mingi kümne minutiga kodus.“

Daniela Capelli tõmbas sügavalt hinge ja palus jumalalt kannatust, mida juhtus viimasel ajal tema kolmeteistaastase tütreaga aina sagedamini. „Lund hakkab sadama ja peaaegu pime on ka.“

Silver pööritas silmi ja seda tegi *tema* viimasel ajal aina sagedamini. „Mis siis? Natuke lund meid ei tapa. See pole õieti lumigi. Bostonis oli palju hullemaid lumetuiskes. Mäletad seda lumetormi mõni aasta tagasi, kui kool oli nagu mingi nädal aega kinni?“

„Mina mäletan,“ teatas noorem tütar Mia, tõstes pilgu värvimisraamatult Dani laua taga Haven Pointi loomakliinikus. „Jäin eelkoolist koju ning vaatasin Annat ja Elsat tuhat korda, kuni sa ütlesid, et su kõrvakiled plahvatavad, kui ma seda veel kord vaatan.“

Dani kuulis eesruumist haugatust, mis arvatavasti andis märku järgmise patsiendi saabumisest, ja ta teadis, et tal pole aega siin põikpäise teismelisega vaielda.

„Mia ei kõnni nii kiiresti nagu sina. Sa vihastad ta peale ja teil mõlemal hakkab enne koju jõudmist külm,“ sõnas ta.

„Ta võib ju siia jääda ja sind oodata, kui mina koju lähen. Ütlesin Chelseale, et saame FaceTime’is rääkida tema uuest kleidist, mille ta

jõulu tantsupeoks ostis, ja tal on ainult tund aega, enne kui isa talle järele tuleb.“

„Miks sa siin ei võiks FaceTime’is suhelda? Mul on ainult kaks patsienti jäänud. Saan hakkama vähem kui tunniga ja siis võime kõik koos koju minna. Sa võid Miaga ooteruumis istuda, sest seal on wifi levi parem.“

Silver ohkas nõrdinult raskelt, aga võttis seljakoti ja läks Dani kabinetist välja ooteruumi poole.

„Kas ma võin seal teleka tööle panna?“ küsis Mia oma pabereid ja rasvakriite kokku korjates. „Mulle meeldivad koerasaated.“

Loomakliinikus näidati klientidele suurest madalale paigutatud lameekraaniga telerist rahustavaid klippe loomadest.

„Siis, kui Silver on kõne lõpetanud, eks?“

„Ta räägib terve *igaviku*,“ ennustas Mia morni näoga. „Nagu alati Chelseaga rääkides.“

Dani summutas muige. „Aitäh kannatuse eest, kullake, tema ja minuga. Täida seal matemaatika koduleht ära ja kui koju jõuame, võid vaadata, mida tahad.“

Nii Haven Pointi alg- kui ka põhikool asusid loomakliinikust jalutuskäigu kaugusel ning Silveril oli kombeks minna algkooli juurde ja sealt Miaga kliinikusse tulla, et mõned tunnid siin veeta ja siis kõik koos koju minna.

Viimasel ajal oli Silver hakanud hädaldama, et ei taha öde iga päev algkoolist ära tuua, et pigem võiksid nad bussiga koju minna, kus Silver saaks öde silmas pidada, ilma et peaks igavas loomakliinikus passima.

Aga samas hädaldas Silver viimasel ajal peaaegu kõige üle.

Arvatavasti oli see hea mõte, aga Dani polnud veel valmis selleks, et tüdrukud iga päev pärast kooli üksi kodus on. Võib-olla katsetavad nad seda pärast jõuluvaheaega.

See töötava üksikema värk on *raske*, mõtles ta Miat ooteruumi kupatades. Samas oli see mitmes mõttes lihtsam, kui loomaarstiks õppivast tudengist üksikema värk oli olnud.

Kui nad mugavasse ooteruumi astusid – kus olid erksad värvid, loomasõbralikud pingid ja suur akvaarium –, peatus Mia korraks ja astus siis Dani selja taha.

Dani nägi kohe, miks tütar nii närviliselt reageeris. Kummaline. Dani tundis sama. Ka tema tahtis kellegi taha peitu pugeda.

Administraator oli andnud talle koerte nimed, kui nad kontrolli tulid, aga polnud maininud, et nende omanik on Ruben Morales, Dani seksikas naaber.

Dani peopesad hakkasid kohe kihelema ja kõhus oli tunne, nagu oleks ta kogemata liblikaparve alla neelanud.

„Abišerif Morales,“ ütles Dani, pidades seejärel vahet, kui kuulis oma hääles vastikult õhkavat tooni.

Mis selles mehes ta alati nii paganama närviliseks muutis?

Mees oli suur, vähemalt sada kaheksakümmend sentimeetrit pikk, laiade õlgade, suurte lihaste ja tugeva lõuaga.

Aga asi polnud ainult selles. Isegi ilma vormiriieteta õhkus sellest mehest autoriteetsust ja võimukust, mis ajas kohe kuklakarvad turri ja tekitas ebamugava tunde, mis oli Dani jaoks enda juures ärritav ja tüütu.

Ehkki ta oli nii kaugele jõudnud, endale ja tütardele elu rajanud, tundis ta vahel end ikka nagu tülikas kasulaps Queensist, kes on alati teiste suhtes tõrjuv.

Ta oli üritanud meest Haven Pointis elamise ajal vältida, aga kõrvalmajades elades oli see peaaegu võimatu ja lisaks oli Dani selle mehe isa loomakliinikus intern, lootes, et saab kliiniku internatuuri-aasta lõpus ära osta.

„Tere, doktor,“ ütles mees, naeratades laialt, mida Dani hetkekski ei usaldanud. See ei ulatunud tema meelest kunagi mehe tumedate pikkade ripsmetega silmadeni.

Aga ehkki Dani võis tunda end Ruben Moralese seltsis ebamugavalt, oli mehe koertega teine lugu.

Mees hoidis koeri rihma otsas – suur lihaseline Belgia lambakoer ja väike puudlisegu krants – ning Dani kummardus neid silitama.

Nad nuusutasid teda ja liputasid saba, suure koera saba löi väikese sõbra peaaegu pikali.

See oli asi, mida Dani koerte juures kõige rohkem armastas. Nende kiindumus oli avameelne ja kõikehõlmav, vähemalt enamasti. Nad ei vaadanud inimesi kahtlustavalt, nagu üritaksid nende saladusi välja uurida.

„Ma ei oodanud teid,“ tunnistas Dani.

„Oh? Ma panin aja kirja. Poisid on vaja läbi vaadata. Yukonil on vaja kontrollida puusaliigeseid ja silmi ning Ollie peab kaitsesüstid saama.“

Dani patsutas koeri veel kord, ajas end siis sirgu ja pöördus mehe poole, lootes, et tolle terav politseiniku pilk ei taba tema kiirenenud pulssi.

„Teie isa on esmaspäeviti ja reedeti pärastlõunal olemas. Äkki peaksite tema vastuvõtule minema,“ soovitas Dani. Lootust eriti polnud, aga ta pidi üritama.

„Miks ma seda tegema peaksin?“

„Sest ta on teie isa ja tunneb teie koeri?“

„Isa on suurepärane loomaarst. Sellega olen ma nõus. Aga ta on ka poolenisti pensionil ja tahab järgmisel aastal samaks ajaks täielikult pensionile jääda. Kui te kavatsete Haven Pointi jääda, peame nagunii arsti vahetama ja teie juures käima hakkama. Mõtlesin, et võiksime siis juba kohe alustada.“

Mees oli tulnud teda üle vaatama. Mitte *teda*, aga tema oskusi loomaarstina.

Vihje oli selge. Dani oli elanud siin kolm kuud ja selle aja jooksul oli nende vähese suhtluse põhjal selgeks saanud, et Ruben Morales suhtub oma lähedastesse äärmiselt kaitsvalt. Ta oli olnud eelnevate kohtumiste ajal viisakas, aga valvas, nagu kardaks, et Dani võtab tema tööka isa aastatega loodud Haven Pointi loomakliiniku hea maine ja tirib selle läbi Haveni järve põhjamuda.

Dani tõrjus eemale automaatse tõrjuva tunde, mis oli tekkinud kasuperede süsteemis veedetud aastate jooksul, kui tal oli tunne, et

tal pole siin maailmas kellelegi loota. Olukorra muutsid keerulisemaks Tommyga abielus oldud aastad ja Silveri sünd, kui tal *tõesti* polnud mitte kedagi, kes oleks tema poolel.

Ta ei võinud Rubenit solvata. See veel puuduks, et mehe kaitsev ettevaatlikkus muutuks kahtlustamiseks. Kui Ruben veidi asja uuriks, avastaks ta tema minevikust asju, mis rikuksid Dani ja tema tütarde jaoks siin kõik.

Dani sundis end asjalikult naeratama. „Vahet pole. Lähme läbi-vaatusruumi ja heidame neile pilgu peale. Tüdrukud, ma lõpetan varsti. Silver, hoia õel silm peal.“

Vanem tütar noogutas telefonilt pilku tõstmata ja Dani läks endamisi ohtes kõige suurema läbivaatusruumi poole.

Ta seisis ukse kõrval, kui mees kahe koeraga sisse astus, läks siis ka ise ruumi ja sulges ukse.

Suur ruum tõmbus justkui ebaloomulikult kokku ning Dani seisatas korraks segaduses ja soovis, et saaks jalga lasta. Siis raputas ta end mõttes. Ta oli loomaarst, mitte teismeline plika. Ta saab ju oldud samas ruumis ainsa mehega Haven Pointis, kes tekitas temas kohmetust ja ebakindlust.

Tal pruugib vaid keskenduda põhjusele, miks mees siia tuli. Tema koertele.

Dani põlvitas. „Terekest, poisid. Kes alustab?“

Belgia lambakoer, keda aetakse tihti segi Saksa lambakoeraga, ehkki ta on väiksem ja lühema karvaga, vehkis taas sabaga, samal ajal kui tema väiksem kaaslane nuusutas Dani jalanõusid, tundes ilmselt kõikide teiste koerte lõhna, keda ta oli päeva jooksul läbi vaadanud.

„Ollie, sina oled siis täna esimene.“

Koer klähvis, suured kõrvad silmade kohal värelesid erutusest.

Ta oli väga naljaka välimusega koer, omapärane ja veider, karvatutid kõige ootamatumates kohtades, peenikesed jalad ja kitsas *chihuahua* nägu. Dani meelest oli ta kohutavalt nunnu. Sellisele näole ei suudaks ta eales keelduvalt vastata.

„Kas ma tohin talle maiust anda?“ Dani püüdis alati enne omanikelt luba küsida.

„Kui tahate, et ta elu lõpuni te parim sõber oleks,“ vastas Ruben.

Närvilisusest hoolimata ajas mehe ilmetu häääl Dani muigama, mis laienes naeratuseks, kui ta andis väikesele koerale maiuse, mida alati kitli taskus hoidis, koer selle ühe ampsuga alla neelas ning istus siis kannatlikult kogu läbivaatuse jooksul.

Dani tundis, et Ruben jälgib teda samal ajal, aga üritas mehe pilgust end mitte häirida lasta.

Ta oskab oma tööd, tuletas ta endale meelde. Ta oli kõvasti vaeva näinud, et siia maale jõuda, tuues viimased kümme aastat ohvriks kogu oma aja, energia ja raha, keskendudes vaid tütardele ja õpingutele.

„Kõik tundub korras olevat,“ ütles Dani, olles koera läbi vaadanud ega leidnud midagi ebatavaliselt. „Ta tundub olevat terve väike koer. Siin on kirjas, et ta on kuus või seitse. Ta pole siis sünnist saadik teie juures olnud?“

„Ei. Ainult umbes kaks aastat. Ta oli hulkur, kelle ma leidsin patrullis olles Shelter Springsi viivalt maanteelt. Ta oli üsna kehvast seisusest – poolnälginud, karv pulstis. Arvan, et ta oli mõnda aega hulkurielu elanud. Ta on nii väike, et lausa ime, et mõni koiott või suurem pistrük teda ära polnud söönud. Ta vajab vaid natuke hoolt ja armastust.“

„Te ei leidnud omanikku üles?“

„Panime kuulutusi välja ja isa küsis kõikidelt oma tuttavatelt varjupaikades ja loomakliinikutes siit Boiseni, aga ei midagi. Ollie elas senikaua minu juures. Tõtt-öelda armusin ma temasse ja selleks ajaks jumaldas teda ka Yukon, nii et otsustasime ta endale jätta.“

Dani suhtus loomasõpradesse ülimalt soosivalt, eriti neisse, kes päästsid kodutuid loomi.

Ja ei. Ta ei vajanud terapeuti selleks, et tuua välja paralleele oma eluga.

Siiski ei võinud ta lasta endal Rubenist huvituda ja riskida mingi rumalusega. Tal oli Haven Pointis liiga palju kaotada.